

TLAČOVÁ SPRÁVA č.11 - sezóna 2016/2017

Óda na obyčajnosť

Režisérka Alena Leľková o slovenskej premiére hry *Moje baby*

Slovenská premiéra hry *Moje baby*, ktorá bude v piatok 25. novembra na Malej scene Štátneho divadla Košice, je aj debutom slovenskej režisérky Aleny Leľkovej v Štátnom divadle Košice. V rozhovore s dramaturgičkou Adrianou Totikovou prezrádza, prečo si vybrala text Elaine Murphyovej, ale aj to, prečo je táto hra pre tri herečky skvelou ódou na obyčajnosť.

Prečo ste pre Malú scénu Štátneho divadla Košice vybrali práve hru *Moje baby*?

Pred pár rokmi som pre divadlo hľadala hru pre tri herečky. Do rúk sa mi dostala aj táto írsky hra a už som ju nepustila. Dotkla sa ma na prvé prečítanie a vedela som, že to bude jedna z tých, ktorú raz niekde urobím. Režisér je často oslovovaný divadlami režírovať konkrétne tituly z dramaturgického plánu, ale má aj svoje srdcovky, s ktorými čaká na vhodnú konšteláciu okolností, pretože mu nie je jedno s kým a kde ju naskúša. Pre mňa a túto hru nastal ten čas práve tu v Košiciach. Hra Elaine Murphy *Little Gem*, v našom preklade *Moje Baby*, je hra o životikoch žien troch generácií - vnučky, mamy a starej mamy. Zachytáva ich počas jedného roku náročného na udalosti, každej z nich prinesie do života veľkú zmenu, s ktorou sa im bude treba vysporiadať. Robia to svojsky, vtipne, obdivuhodne i dojímavu. Sú úplne obyčajné, mohli by ste ich stretnúť v obchode alebo na ulici, ale práve preto ozajstné a blízke. Máte pocit, že ich dobre poznáte, že im rozumiete, že hovoria vašimi slovami, že riešia vaše problémy.

Čo majú spoločné postavy z hry s divákmi a divákmi v Košiciach?

Všeličo. Napríklad prostredie, kde postavy žijú, tiež výrazne sformovala veľká fabrika. Je tu široká sociálna vrstva ľudí s istými ekonomickými limitmi, ale so svojskou kultúrou i jazykom, hrdosťou na svoj pôvod, zdedené tradície a hodnoty. A napokon, každý z nás sme niekoho dcéra alebo syn, túžime byť milovaní, šťastní, bojíme sa straty najbližších, potrebujeme niekam patriť, o niekoho sa oprieť... V Dubline, či v Košiciach...

Hra sa pôvodne odohráva v Dubline. Aj to tak inscenujete, alebo sa ocitneme v metropole východu a bude sa hovoriť nárečím, či s výrazným akcentom?

Nie. Hra je napísaná tak dobre, že ju konkrétne prostredie nelimituje. Za krátky čas od jej vzniku to potvrdzujú mnohé úspešné uvedenia hry v rôznych kútoch sveta. Od Írska až po Austráliu. V českom divadle na Fidlavačke prekročili nedávno 100 repríz, tak verím, že aj tu v Košiciach si diváci tieto mne veľmi sympatické postavy obľúbia.

Sú Vám blízke témy žien a ich osobných životov ako napríklad spoločensko-politické témy? Spomeňte, že ste inscenovali niekoľko hier s výraznými ženskými hrdinkami *Jurgova Hana*, *Misky Strieborné*, *nádoby výborné*, *Zakázané uvoľnenie*...

Nemám to takto nastavené. *Misky strieborné*, *nádoby výborné* sú o štúrovských ženách, ale robila som aj *Barylliho Chlieb s maslom* so samými mužmi. *Tichý bič* je inscenácia o Milovi Urbanovi, o morálnej zodpovednosti človeka v konkrétnom politiku, *Das Ding* bol o

globalizácii, Jurgova Hana zas o potrebe identity... Nemám jednu tému, ktorá by ma dookola provokovala a nedala mi spávať. Zaujíma ma človek, jeho kvality, slabosti, smiešnosti, vzťahy a tak nejako pátram po ľudskosti, ktorá zas výrazne ovplyvňuje to, ako vyzerá spoločnosť. Zdá sa mi, že z našich životov mizne nasmerovanie k druhému. Obeta a pokora nám už znejú takmer archaicky. Preto sú pre mňa Moje baby hrdinkami.

Máme očakávať komédiu alebo drámu? Ako sa dá žánrovo pomenovať hra a vaša inscenácia Moje baby?

Dobry mix smutného i smiešneho, tak ako to v živote chodí a v kvalitných hrách býva. Asi najviac na tom texte ma baví spôsob, ako sa tu rozpráva aj o tých najsmutnejších veciach. Bez pátosu, sentimentu, s nadhľadom, s iróniou, humorom. A pritom vás to dojme a zasiahne. Tá hranica sa niekedy ťažko stráži a my sa snažíme z textu vytiahnuť na povrch všetko dobré, čo v ňom prúdi. Táto hra sa často inscenuje v minimálnej scénografii, s dôrazom na text. Lebo sa naň dá spoľahnúť. Ja si myslím, že si zaslúži viac. Ideme do vnútra postáv, za hranice textu - pracujeme vo výrazne výtvarnej scéne, s metaforou... Ja osobne som si to pomenovala ako Ódu na obyčajnosť.

V inscenácii hrajú tri herečky tri ženské postavy, ale každá je na javisku sama, prečo?

Tak to autorka napísala. Má to formu standupových výstupov, ktoré síce popisujú udalosti ex post, ale takým šikovným spôsobom, že ide o plnokrvné dramatické situácie, v ktorých ako divák dokážete živo odčítať ďalšie postavy. Zároveň vám to dáva priestor na akýsi exkurz do hlavy a myšlienok postáv, čo je zaujímavé samo o sebe. Toľkokrát by sme chceli vedieť, čo tomu druhému asi tak prúdi hlavou... Aj pre herečky je to vzrušujúca skúsenosť, lebo s podobným typom textu zatiaľ nepracovali. Pekne si to celý tím užívame.

Košice, 19.11.2016

Svjatoslav Dohovič